

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

**2222**

A szingularitás

Az adott szálig: **A felejtés spirálja**

# 1. A felejtés spirálja

Homály Bálint

A folyosó árnyékai hosszúra nyúltak, mint a sötétség béklyói, amelyek megpróbálták végleg eltörölni a tiltott találkozás nyomait. A kolónia ózonillatú, steril levegője mindig arra törekedett, hogy feloldja a múlt emlékeit, hogy bele mossa őket abba a nagy, kollektív felejtésbe, amelyet a gépek a tökéletes hatásfok zálogának tartottak. Mégis, léteztek apró részletek, amelyek ellenálltak a feledésnek, sötét sarkokban megbújó, oda nem illő titkokként.

Alinda nesztelenül lépett ki a lakófülke fojtogató homályából. A fém padló hidege felszökött a talpán, de ő csak az elvezető rács felé nézett, ahol a szürke víz lassan csordogált. Ott, a neonfény utolsó, haldokló pásztájában megcsillant valami. Egy apró, görbült műanyag szilánk volt az, amit János ejtett el sietségében. Nem csupán kék volt, mint az elfeledett égbolt, hanem egy finom, aranyszínű tekergő mintázat futott végig rajta – egy spirál, amelynek nem lett volna szabad léteznie ebben a rideg, szögletes világban.

A lány felemelte a tárgyat. A műanyag meleg volt, mintha még őrizné a férfi érintését, vagy talán egy olyan nap fényét, amely évszázadokkal ezelőtt nyugodott le utoljára. Ahogy ujja a kopott arany mintához ért, különös, szédítő örvény rántotta meg a gondolatait. Ez a parányi, „nem létező” tárgy magában hordozta az elhallgatott évtizedek súlyát, a titkokat, amelyeket a kolónia lakóiból módszeresen kiirtottak.

– Alinda – suttogta a nagymama a háta mögül. Hangja úgy reszketett, mint a száraz levél. Az idős asszony az ajtóban állt, tekintetében a rettegés és a felismerés furcsa keveréke derengett. – Tedd el. Ha az Őrszemek szenzorai bemérik, nemcsak a szilánkot veszik el tőled. Elveszik azt is, ami rólunk még megmaradt a fejedben.

A kolóniában a felejtés nem természetes folyamat volt, hanem pontosan kalibrált program. Az Őrszemek frekvencia-hullámokkal mosták tisztára a „zavaró anomáliákkal” rendelkező munkások elméjét. A nagymama jól tudta ezt; saját emlékei a szabad világról napról napra halványultak, mint az elnyűtt szövet, üres, hideg foltokat hagyva maguk után. Ez az apró, aranytekergős szilánk azonban horgonyként szolgált a semmibe süllyedő múlt ellenében.

Alinda nem rejtette el a tárgyat. Helyette a mellkasához szorította, pontosan oda, ahol a

hiányérzet lüktetett. Úgy érezte, a spirál lassan forogni kezd a bőre alatt, egy láthatatlan, meleg örvényt indítva el a szívében, amely ellenáll a kolónia fagyos és monoton ritmusának.